చెదిరిన రూపం

"బుధవారం ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వస్తున్నాను. స్టేషన్‌లో కలుసుకో-
మాలతి."

కార్డు తలా తోకా అందలేదు భాస్కరానికి .... అటు యిటు త్రిప్పి చూశాడు తనది కాదేమోనని !!

తనదే హైదరాబాదునుంచి,

హైదరాబాదులో తనకి తెలిసినవాళ్ళే తక్కువ.... ఎవరీ మాలతి ?

విసుక్కున్నాడు భాస్కరం. కార్డులో యింకా జాగా వుంది. ఇలా టెలిగ్రాఫిక్ భాష రాయకపోతే తన అడ్రసు వివరం, రాస్తే ఆవిడ సొమ్మేం పోతుందో !

రేపే బుధవారం ! .... స్టేషన్‌కి రమ్మని ఆర్డరు. వెళ్ళాలన్న మాట ! వెళ్ళి ఆవిణ్ణెలా గుర్తుపట్టడం ?.... అదేదో కథలోలాగ నేను నీలిరంగు చీర కట్టుకువస్తాను. జడలో గులాబీ పువ్వు పెట్టుకుంటాను. దాన్నిబట్టి నువ్వు నన్ను పోల్చుకో అని రాయకూడదూ ? ....అసలేం రాసింది కనక !

నవ్వుతోబాటు చి[illegible] థ్రిల్ కలిగింది భాస్కరానికి. మాలతి ఎవరో ? పాపరం, తన[illegible]ఏ బాగా గుర్తుంటుందని కాన్ఫిడెన్స్‌తో రాసింది ... పైగా ఏకవచ[illegible]యోగం – అంటే చనువు। .... తమాషాగా వుంది.

చనువుగల వాళ్ళలో మాలతి ఎవరు ?

స్నానం చేస్తున్నా, డ్రస్సవుతున్నా భోజనం చేస్తున్నా .... ఆ[illegible] ఆఫీసులో ప్లాన్లూ, ఎస్టిమేట్లూ, బ్లూప్రింట్లూ అన్నీ అంత సమయం ఆ నాలుగు పొడి ముక్కలతో మెరుస్తున్నాయి. గింగురు మంటున్నాయి. ఆ మిస్టీరియస్ మాలతిని గురించిన ఆలోచనలు మెదడులో గింగురుమంటూన్నాయి.

అవును ... మాలతి ... ఇంటర్ చదివే రోజుల్లో .... నవ్వొచ్చింది బాస్కరానికి.

ఆ మాలతే! నల్లగా పొట్టిగా, పేలగా ఏ ప్రత్యేకత లేనంతా ....కాలేజీ అబ్బాయిలని ఆకర్షించే ఒక్క గుణమైనా లేకుండా – తల వంచుకుని బుద్ధిగా పాఠాలు చదువుకుని వెళ్ళేది – ఆ మాలతి! ఇంతలా తెగించి చొరవ తీసుకుని ఏకవచన ప్రయోగంకూడా చేసి ఉత్తరం రాయడమా! ఆశ్చర్యం! భారత స్త్రీ ముందడుగువేస్తున్నదనడానికి ఇదొక సాక్ష్యం! ...కాని... ఆవిడతో అసలు పరిచయమే లేదు ... ఆ మాలతి అయి వుండదు. ఆ మాలతికి తను జ్ఞాపకం వుండవచ్చుగాని ఇంత చనువు, చొరవ, సాహసం ఎక్కణ్ణించొస్తాయి ! !

ఓహో— వెంకట్రావు భార్య మాలతి గాబోలు! తను జూనియర్ ఇంజనీర్‌గా చేరిన రోజుల్లో వాళ్ళ వూరికి వేసేరు. వెంకట్రావు ఇంట్లో ఓ గది అద్దెకు తీసుకొని ఉండేవాడు తను. వెంకట్రావు, మాలతి ఇద్దరూ చాల మంచివాళ్ళు. కొద్దిరోజుల్లోనే వెంకట్రావు తనకి మంచి

స్నేహితులయ్యారు. హోటల్నుంచి క్యారియర్ తెప్పించుకునేవాడు. వెంకట్రావు భార్యతో చెప్పి అప్పుడప్పుడు [illegible], పచ్చళ్లు, పిల్లలచేత పంపేవాడు. పండుగలు అవీ వస్తే భోజనా[illegible]చేవాడు.

కాని మాలతిగారితో తనకు అంత పరిచయం లేదు: చనువు తక్కువ. ఏదో మాటవరస సంభాషణలు తప్ప ఆవిడతో ఎక్కువ [illegible]కింది లేదు. ఆ మాత్రం పరిచయంతో, ఇన్నాళ్ళ తరువాత ఏ[illegible]దేళ్ళు కాలేదా మరి!– ఆ పరిచయం ఇంకా గుర్తుంచుకొని తన ఎడ్రసు కనుక్కొని అంత చనువుగా రాస్తుందా ? .... అంతగా ఉత్తరం రాయదలిస్తే వెంకట్రావు రాస్తాడు ఆవిడ అయి ఉండదు ....ఆవిడ కానేకాదు.

ఓ. మాలతంటే? .... మైగాడ్ ! .... ఆవిడ ... ! చిన్నప్పుడు. ఎప్పుడో, ఏ ఇరవై, ఇరవై రెండేళ్ల క్రితమో, జారిపోయే నిక్కరని ఎగద్రోసుకునే 'బాబి' ని ఇంకా గుర్తుంచుకుని ఇన్నాళ్ళకి ఉత్తరం రాస్తుందా ? ఆ మాలతేన ? ఇన్నాళ్లు లేనిది తను ఇప్పుడెలా గుర్తువచ్చాడు ? ఎక్కడ వెతికి పట్టుకొంది తన ఎడ్రస్ ? తను ఇక్కడ వున్నట్లు ఎలా తెలుసుకుంది ? ఈ రకంగా కమాండింగ్‌గా రాయాలంటే ఆవిడకే చెల్లింది. కచ్చితంగా ఆవిడే !

తనకంటే పదిపన్నెండేళ్లు పెద్దది ! తనకప్పుడు ఏడెనిమిదేళ్ళు వుంటాయేమో వాళ్ళు తమయింటి ఎదురుగా ఉండేవారు. మాలతికి అప్పుడే క్రొత్తగా పెళ్ళయింది. అతను ఇంజనీరు.

ఆ రోజుల్లో మాలతి అంటే తనకి ఒక రకం ఆరాధ్య దేవత, మాలతిని చూస్తుంటే ఓ దేవకన్య అనిపించేది. మాలతి తనతో మాట్లాడితే ఏదో ఘన కార్యం సాధించినట్లు గర్వంగా ఉండేది. మాలతి ఎంతో అందంగా వుండేది !

ఇప్పటికి ఆ రూపు కళ్ళకి కడుతోంది- పచ్చగా, నాజూగ్గా పెద్ద వాలుజడ మస్తెంటె కందిపోతుందనిపించేంత కోమలత్వం ఆ రోజుల్లోనే కాలేజీ చదువు చదివిన మాలతిని చూస్తే తనకే కాక ఇరుగు పొరుగుకుకూడా గౌరవం! మొగుడు మంచి ఉద్యోగి, ఇల్లంతా ఆధునికంగా ఉండేది. ఇల్లు, సామాను అంతా వింతగా కనిపించేవి. మాలతి నడకలో, నిల్చోడంలో, మాట్లాడడంలో, నవ్వడంలో, పుస్తకం చదవడంలో, ఆఖరికి వంటింట్లో వంటచేస్తున్నా అమ్మలక్కలకి దరికి లేని ప్రత్యేకత ఏదో కనిపించేది. (అందుచేత ఆ రకం వర్షిప్ ఉండేది తనకి,) రోజూ ఏదో ఒకటి తినడానికి పెట్టేది, బొమ్మల పుస్తకాలు చూపించి కథలు చెప్పేది.

ఆ నవ్వు! ఆ నవ్వు చూస్తుంటే ఎప్పుడూ ఆమె దగ్గర వుండిపోయి కదలి వెళ్ళాలనిపించేదికాదు. ఓ పెంపుడు కుక్కలా ఉండే వాడు. తన ఈడు పిల్లలతో ఆటలాడకుండా అక్కని అంటిపెట్టుకు తిరుగు తున్నాడని అమ్మ తిట్టేది. ఇరవైనాల్గు గంటలూ వాళ్ళింట్లో ఏడుస్తావేం ఆవిడ కొంగు పట్టుకుని, నీ ఖూడు పిల్లలతో ఆడుకోకుండా ఆవిడతో జోస్తీ ఏమిటని-"

ఒక్కపూట తను వెళ్ళకపోతే మాలతే గుమ్మంలో నిల్చుని పిల్చేది వెంటనే అమ్మ తిట్లు మరచిపోయి పరుగెత్తేవాడు. మాలతి మొగుడు తరుచు క్యాంపులకి వెళ్ళేవాడు. ఆయన వూళ్ళో లేనన్నాళ్ళు అమ్మని అడిగి తనని సాయం పడుకో బెట్టుకునేది. 'వాడా సాయం మీకు' అని అమ్మ నవ్వేది.

"బాబీ, నీవు బాగా చదువుకుని ఇంజనీరు కావాలి సుమా, లేకపోతే నా కూతుర్ని నీ కీయను!" అనేది ఎప్పుడూ, "ఏమండీ, బాబీ మన అల్లుడు తెలుసా" అనేది వాళ్ళాయనతో.

" ఒహో ! .... కూతుకు లేకుండా అల్లుణ్ణి సంపాదించావన్న మాట !" అన్నాడాయన నవ్వుతూ.

సరిగ్గా ఏణ్ణర్ధమే వున్నారు వాళ్ళక్కడ. కి ఆ ఏణ్ణర్ధం మాలతి స్వంత అక్కచెళ్ళెళ్ళూ, తల్లికంటె ఎక్కువగా అనిపించింది.

మాలతి వెళ్ళిపోతూ తనకెన్నో ప్రజెంట్సు ఇచ్చింది. రంగు పెన్సిళ్ళు, బొమ్మల పుస్తకాలు, పెన్ను, క్రొత్త లాగు, చొక్కా ఏవేవో చాలా ఇచ్చింది. మాలతి వెళ్ళాక ఓ వారం రోజులు పిచ్చెత్తినట్టు ఎవరితో మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు.

మాలతి వెళ్ళిన పదిరోజులకి ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. అదికాక థర్డు ఫారం చదువుతున్నప్పుడు తనకు ఏదో సరదా పుట్టి ఆవిడకు ఒక ఉత్తరం రాశాడు. దానికి ఆమె దగ్గర్నుంచి వచ్చింది. బాగా చదువుకోమని అల్లరిచేయవద్దని, ఆ ధోరణిలో అంతే – ఆ తర్వాత మరి లేదు.

ఇలా ఇరవై, ఇరవై రెండేళ్ళ తరువాత తనని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని ఉత్తరం రాసిందా ? ఆ మాలతే అయితే ఎంత బాగుంటుంది ! ... తనెలా ఆవిణ్ణి పోల్చుకోడమో !.... ఆకారం లీలగా జ్ఞాపకం వస్తోంది గాని పూర్తిగా కుదరడం లేదు.

అరగంట ఆలస్యంగా వచ్చింది రైలు.

ఒక్కసారిగా కళ్ళల్లోకి వెయ్యి దీపాలు వచ్చేయి భాస్కరానికి. రైలు స్లో అవుతున్న సమయంలో వీలయినంతవరకు ఏ కిటికీలోంచైనా తనను మాలతి పిలుస్తుందేమో నన్నంత ఆతురతతో తేరిపారజూశాడు. రైలు ఆగిన తరువాత ఈ కొసనించి ఆ కొసవరకు ఒక్కసారిగా చూసేశాడు. ఎక్కడా మాలతి కనపళ్ళేదు. జేబులో ఉత్తరం పెకండుకి కిలో గ్రాము చొప్పున బరువు ఎక్కువ అవుతూంది. ఇదేదో ఏప్రిల్ ఫూల్ ఉత్తరం లాంటిది కాదుకదా !

అక్కడ ఆ కంపార్టుమెంటులోంచి ఎవరో చెయ్యి ఊపుతూంది. ఆవిడకోసం వచ్చినవాళ్ళెవ్వరూ గమనించటంలేదు కాబోలు ! అప్రయత్నంగా ఆ కంపార్టుమెంటు దాటి వెళ్ళాడు.

వెనకనించి "భాస్కరం" అన్న పిలుపు.

గిరుక్కున తిరిగాడు.

అదిగో మాలతి ! క్రిందికి దిగి నిల్చుంది. అచ్చు, అప్పుడెలా వుండేదో యిప్పుడూ అలాగే వుంది. ఏ మార్పూ లేదు. నిన్నా మొన్నా చూసినట్లుంది. గబగబ మాలతి చేయి పట్టుకుని సంతోషంగా "మాలతీ" అన్నాడు. ఆమె మొహం ఎర్రబరుచుకుని, తడపడి చేయి లాక్కుంది.

"అబ్బ ఎన్నాళ్ళయింది మాలతీ నిన్ను చూచి ! . . . . నేనిక్కడ వున్నానని నీకెలా తెల్సింది ? శ్రమతీసుకుని యింత దూరం నా కోసం వచ్చినందుకు మెనీ థాంక్స్ !" గుక్క తిప్పుకోకుండా మాటలాడుతున్నాడు భాస్కరం.

"నేనేనయ్యా మాలతిని ! మాలతీ అంటూ దాని చేయి పట్టుకున్నావేమిటి !" వెనకనించి వచ్చిన మాటలకి అటు తిరిగాడు భాస్కరం.

ఇందాక కంపార్టుమెంటులోంచి చేయి ఊపిన ఆవిడ ! మంచిదే గాని తను మాలతినంటుం దేమిటి ? తను మాలతైతే మరి యీవిడెవరు ?

తెల్లబోతూ ఇద్దరివైపు మార్చి మార్చి జూశాడు భాస్కరం.

ఆ అమ్మాయి సామాను దింపిస్తోంది.

ఓ ? అయాం సారీ' అందామని భాస్కరం నోటిదాక వచ్చింది, కాని—

"అలా చూస్తావేమిటి అది మాఅమ్మాయి వసంత !" . . . నవ్వుతుంది.

"దాన్ని చూసి నే ననుకున్నావా . . . చిత్రమైన వాడివే,"

భాస్కరం చేదుమాత్ర మింగినట్లు మొహం పెట్టాడు. ఈవిడ మాలతెలా అవుతుంది ?! .... ఇంత లావు ఎలా ? ఆ రంగు ఆ నాజూకు ఏమయాయి !? ....ఇంత ముదురువన్నెకి పడిందేం ! జుట్టంతా మూడొంతులు వూడిపోయింది, పల్చగా ఉన్నచోనుంచి బట్టతల కనిపిస్తోంది. వెనకాల బారెడు వాలుజడకి బదులు పేలవడియం అంత ముడి! ఆ జుట్టు మూడు వంతులు నెరసింది.... కళ్ళకి-ఓమాదిరి మందపాటిదేనని చెప్పాలి- కళ్ళజోడు. దానిమ్మగింజల్లాంటి పళ్ళ స్థానే ఎడంఎడంగా పచ్చటి పళ్ళు —అందులో పై పళ్ళు కాస్త ముందుకు తోసుకువచ్చాయి? బాగా లావవడంవల్ల కాబోలు ! పొట్టిగా అవుపిస్తోంది. జబ్బ దగ్గర జాకెట్టు బిగుతుగావుండి కండలు పైకొచ్చాయి. పొట్ట ముడతపడి ముందుకు వాలింది. జాకెట్టుకీ చీరకి మధ్య నడుం దగ్గర తొనల్లా వ్రేలాడే చర్మం !. . .ఈవిడా మాలతి ! మాలతేనా !

"అదేమిటి భాస్కరం అలా చూస్తున్నావు !?. . .మారిపోయాననా భలేవాడివే? ఇంకా అలాగే ఉండిపోతాననుకున్నావా ? మనిషివి ఎదిగావు కాని నీ మనసింకా ఎదిగినట్టులేదే !"

ఆ కంఠస్వరమేమిటి బాబూ-అలా వుంది? స్వీట్‌గా మాట్లాడే ఆ మాలతి-వినలేక పోయాడు-భాస్కరం. కాని బలవంతాన నవ్వు మొహం పెట్టాడు.

సామాను పట్టించుకుని స్టేషను బయటికి వస్తుంటే ఆవిడ అలా మాట్లాడుతూనే ఉంది. "ఈ మధ్య మీ కజిన్ అట - ప్రసాద్- అతను మా ఊళ్లోనే వున్నాడు కదూ. . . పరిచయం అయిందిలే. . .అతని ద్వారానే నీ సంగతి తెలిసింది. . . అతనే ఇచ్చాడు నీ ఎడ్రస్ !"

భాస్కరం చెవినేవీ ఎక్కడం లేదు. యాంత్రికంగా నడుస్తున్నాడు. ముందు నడుస్తున్న మాలతివైపు -అదే వసంతవైపు-చూస్తూ

ఇరవై యేళ్ళ క్రిందటి మాలతి ఇలాగే ఉండేది,

"మా పినమామగారి కూతురు పెళ్ళి రేపు. . . ఎలాగూ ఈ వూరు వస్తూ నువ్వు వున్నావని తెలిశాక చూడకుండా ఎలా వుంటాను. . . అందుకే రాశాను [illegible]నకి సెలవు దొరకలేదు. నే నొచ్చాను. ....వసంతకి సెలవులే [illegible] అని ...ఊఁ(అయితే మొత్తంమీద నే నన్నట్టుగానే ఇంజనీరువయ్యావన్నమాట !" అని గుంభనగా నవ్వింది.

భాస్కరం గుండె ఝల్లుమంది—తానన్నట్టుగా కూతుర్ని ఇస్తానంటుందా మళ్ళీ ?

ఊఁ ...ఇంకా బ్రహ్మచర్యమే పాటిస్తున్నావన్నమాట ! ఎక్కడుంటున్నావు. క్వార్టరు ఉందా నీకు ? రేపు పెళ్ళి అదీ హడావిడీ అయ్యాక మీ యింటికి వస్తాలే. నీ ఇల్లెక్కడో ఓ కాయితంమీద రాసియ్యి. నీతో చాలా మాట్లాడాలి ...ఎల్లుండి సాయంత్రం ఎక్కడికీ వెళ్ళిపోకు ." రిక్షా ఎక్కేవరకు గలగల మాట్లాడుతూనే ఉంది.

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంటిమొఖం పట్టాడు భాస్కరం. మాలతిని చూడకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది ? తన స్మృతిపథంలో మాలతి—మాలతిలా వుండిపోయేది—ఆనాటి అందమైన మాలతి ఇప్పుడు లేదు—కాలం ఎలాంటి మార్పులను తెస్తుంది ? ఇంత క్రూరంగా కాటువేస్తుందా కాలం !—అన్యాయం !

తన ఆలోచన తనకే అసందర్భంగా ఉన్నట్లు అనిపించింది భాస్కరానికి. తన పిచ్చికాకపోతే ఇందులో ఏం వింత వుందని మనిషిలో ఇరవై ఏళ్ళకి రావలసిన మార్పే మాలతిలో వచ్చింది ! పుట్టిన వాళ్ళు పుట్టినట్లే ఉండిపోరుగదా!—కాని ఏమిటో ఈ మార్పుకు గురి కాకుండా మాలతిఅంత అందమైన మనిషికూడా తప్పించుకోలేక పోవడం అన్యాయం !

గుండెలో ఏదో పోటు !—ఈ మార్పు—ఇవాళ నవవసంతంలో విచ్చిన పూవులావున్న వసంతకికూడ తప్పదన్నమాట ! వసంత కూడా

—లావుగా—చర్మం తొనల్లా వ్రేలాడుతూ పళ్ళు ఎడంఅయి, జుట్టు పల్చబడి — ఇంత అసహ్యంగానూ అయిపోతుందా ? ఘోరం!

భాస్కరం కళ్ళు అతనికి తెలియకుండానే మూసుకున్నాయి. మూసుకున్న కళ్ళకికూడ అందంగానవ్వుతున్న పువ్వులాంటి వసంత కనిపించలేదు. మోటుగా, లౌక్యంగా నవ్వుతున్న మాలతి కనిపించింది—

ఆ రాత్రంతా పెర్ముటేషన్స్-అండ్ కాంబినేషన్స్‌లాగ మాలతీ వసంతా, ఆమె ప్రక్క — ఈమె చుట్టూ ఆమె - ఇలా అల్లిబిల్లిగా అస్పష్టమైన ఆకారాల్తో కనబడ్డారు.

* * * *

"ఇద్దరే ఆడపిల్లలు కనక మంచి సంబంధాలు చెయ్యాలని మా కోరిక" అన్నది మాలతి,

"ఊఁ—"

ఎంత సేపట్నుంచో సంభాషణ సాగుతోంది భాస్కరం పరధ్యానంగా ఊఁ కొడ్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడు ముక్తసరిగా సమాధానాలు చెపుతున్నాడు. ఆమె, భాస్కరం తల్లిదండ్రుల ఆరోగ్యంనుండి మొదలుపెట్టి, చెల్లెలికిచేసిన సంబంధం, పెట్టిన కట్నకానుకలు అన్నీ అడిగి—వసంత తెలివి తేటలు, బి. ఎస్సీ. పరీక్షలో క్లాసు వస్తుందన్న సంగతీ వెల్లడించి—అఖరికి డిపార్టుమెంటు సీనియారిటీ లిస్టులో అతని పొజిషన్ గురించి భోగట్టా చేసింది.

"ఆయనకి ఇంజనీర్లంటేనే మోజు. ఇంజనీరు అల్లుడికోసం వెతుకుతున్నారు"

"అలాగా !"

"నువ్విక్కడున్నావని తెలిసి నేనెంత సంతోషించాననుకున్నావు ! నువ్వు ఇంజనీరువయ్యావని తెలిశాక మరీననుకో. ఇంకేం—చిన్ననాడు అనుకున్న మాట నిజం అయిపోతుందని పొంగిపోయాను !"

"———"

"మరింకెదుకు—యింత దూరం వచ్చి ఇంత పరిచయం వుండి ఫార్మాలిటీస్ పట్టుకుని వ్రేళ్ళాడడం నా కిష్టం లేదు. నీకూ అవి అంత యిష్టం కాదనుకుంటాను—"

"అవునౌను—"

"వసంతని చూచావుగా—అఫ్‌కోర్సు—ఆయన అన్నారనుకో, పెళ్ళి చూపుల పద్ధతి ప్రకారం ఏర్పాటు చేద్దామని—కాని అవన్నీ అక్కరలేదని నేనే ఇలా—దాన్ని తీసుకొచ్చేశాను—నీవేం క్రొత్తవాడివా—"

మాలతి అంత లౌక్యంగా మాట్లాడుతుంటే గుడ్లప్పగించి ఊరుకున్నాడు భాస్కరం.

"నువ్వు "ఊఁ" అంటే-మీ యింటికి రాయమంటాను ఆయన్ని !" అంతా తనే నిశ్చయం చెసినట్లు మాలతి మాట్లాడుతుంటే వెంటనే కాదని కూడా అన్లేక పోయాడు భాస్కరం.

"ఏమిటంత ఆలోచన?"నవ్వుతూ కమాండింగ్‌గా అన్నది మాలతి

"అబ్బే— ఏం లేదు— నేను రాస్తాగా !" ఆ రాయడం అతని తల్లిదండ్రులకో, మాలతికో అర్థంకాలేదు. మాలతి ఒక్క క్షణం తెల్లబోయినట్లు చూసింది. తరువాత పెద్ద పెట్టున నవ్వింది.

"ఏం బెట్టు మహానుభావా ! మగవాడిననిపించుకున్నావు ! అందులోనూ కాబోయే అల్లుడివాయె మరి—సరేలే రేపు నేను వెడుతున్నాను—ఏదో అడ పిల్లల వాళ్ళం—మా ఆత్రుత మాది—రెండు మూడురోజుల్లో వ్రాయి—వసంతకేం—దానిగురించి మాకు బెంగ లేదనుకో !—"

నిజమే, దానికేం, పెద్ద ఇంజనీరు కూతురు . . . ఇంజనీరు భార్య కూడా కావచ్చు. . .

కాని--

మాలతిని చూడకుండా ఒక్క వసంతనే చూసివుంటే ఎంత బాగుండేది ? తల్లీ కూతుళ్ళు వెళ్ళాక, భాస్కరానికి అద్దంలో తన రూపం తనకే వెదరిపోయినట్టు కనబడ్డది

*　　*　　*

నాలుగు రోజుల తర్వాత, మాలతికి ఉత్తరం వ్రాశాడు భాస్కరం.

ఆ ఉత్తరం అందుకోగానే మాలతి ముఖం ముందుగా చాటంత కావచ్చు. కాని, దాన్ని చదువుకొన్న ఉత్తర క్షణంలో, ఆమె ముఖం నల్లపడొచ్చు. అంతలో ఎర్రపడొచ్చు. రంగులు మారొచ్చు.... "మా వసంతకంటె ఇంకెంత అందమైనదాన్ని పెళ్ళాడతాడో చూడకపోతానా ?" అంటూ చిందులు తొక్కొచ్చు !

ఏమయినా భాస్కరం, తన వసంతను ఎందుకు చేసుకోనని రాశాడో. మాలతికి అర్థమై ఉండదు. అర్థం అయ్యేటట్లు రాయడం మటుకు భాస్కరానికి ఆ క్షణంలో చేతకాలేదు.